22 Αυγούστου 2014

Ο άγιος Αλέξιος Μεντβέντκωφ, ο Ομολογητής († 22 Αυγούστου 1934)

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

«Καθείλε δυνάστας από θρόνων και ύψωσε ταπεινούς» (Λουκ. 1, 52).

Ο ύμνος αυτός της Θεοτόκου ανταποκρίνεται πλήρως στην πνευματική φυσιογνωμία του π. Αλεξίου Μεντβέντκωφ».

Image not found or type unknown

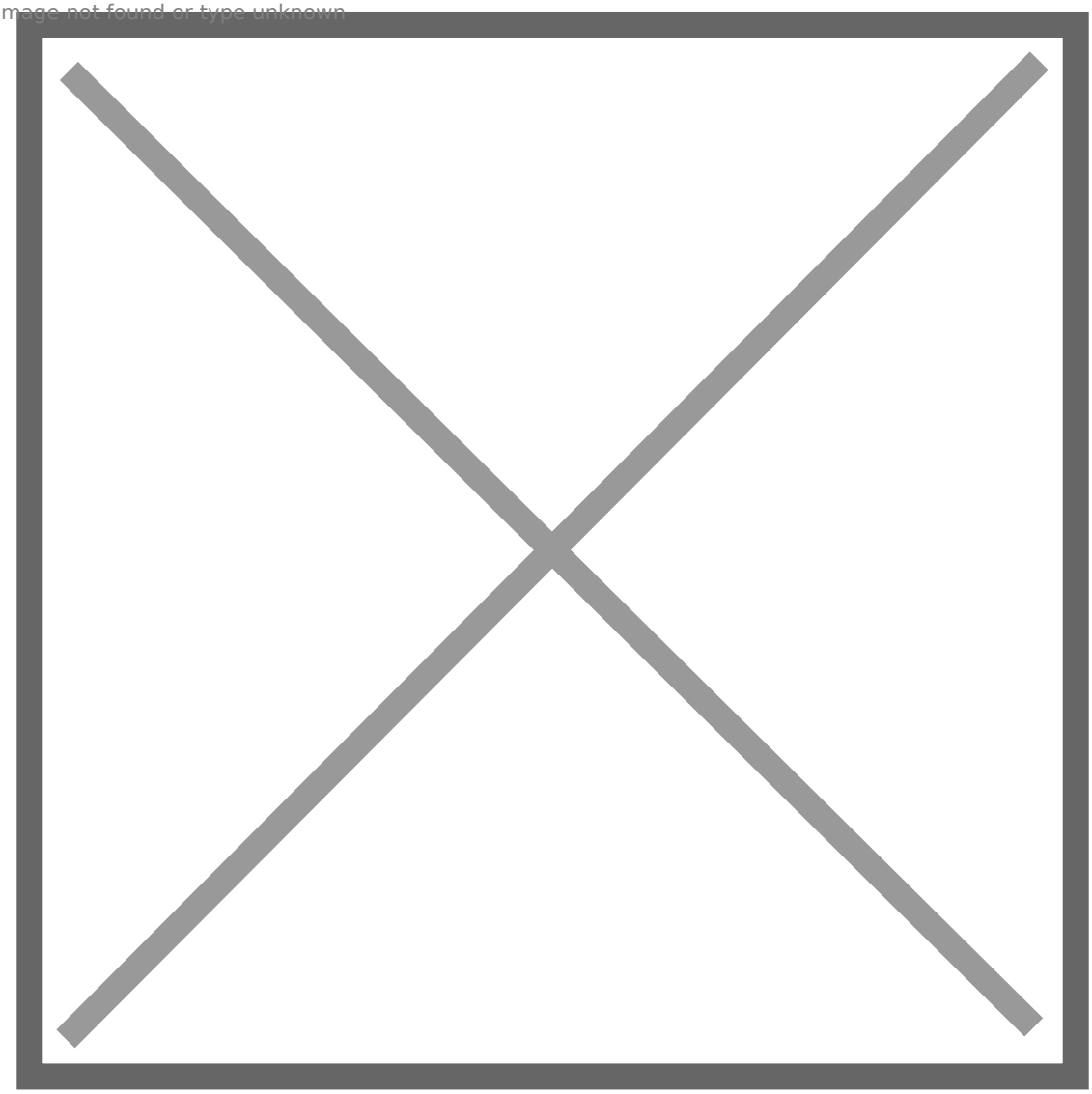

Με αυτά τα λόγια άρχισε τον επικήδειο λόγο του ο π. Παύλος Πουχάλσκυ στις 4 Οκτωβρίου 1957, προ του φέρετρου του π. Αλεξίου.

Ο εκλιπών γεννήθηκε το 1867 σ’ ένα χωριό της επαρχίας Βιάζμα, μέλος της οικογενείας ενός νέου ιερέως πού πέθανε μετά τη γέννηση του παιδιού.

Μια ζωή φτώχειας και στερήσεων άρχισε για το μικρό Αλέξιο. Εν τούτοις, φοίτησε, όπως όλα τα παιδιά των κληρικών, σ’ ένα εκκλησιαστικό σχολείο, κατόπιν πήγε στο Σεμινάριο, όπου απεφάσισε να ακολουθήση το παράδειγμα του πατέρα του: Να υπηρέτηση την Εκκλησία. Έπρεπε όμως να φροντίση για τη συντήρησή του και της οικογενείας του. Έτσι, προικισμένος με μια ωραία φωνή και «σωστό αυτί», προσελήφθη ως αναγνώστης και κατόπιν παντρεύτηκε.

Πέρασαν πολλά χρόνια, ο πόθος της ιερωσύνης τον διακατείχε και τελικά άνοιξε την καρδιά του στον π. Ιωάννη της Κρονστάνδης, ο οποίος τον ενθάρρυνε να προχώρηση. Ο π. Αλέξιος παρουσιάσθηκε στον Μητροπολίτη Παλλάδιο,

χειροτονήθηκε διάκονος το 1895, και ιερεύς δύο ημέρες αργότερα, την ημέρα των Χριστουγέννων. Τοποθετήθηκε ακολούθως στην κωμόπολη Vronda, όπου παρέμεινε επί 23 χρόνια. Λίγο πριν πεθάνη, εξομολογήθηκε σ’ ένα φίλο του ότι η χάρη της ιερωσύνης τον είχε ενισχύσει κατά τρόπο «χειροπιαστό». Συνειδητοποίησε τη μεγάλη του ευθύνη έναντι του Θεού και η πνευματική του ζωή πλουτίσθηκε από τη φροντίδα για τη σωτηρία των ψυχών πού του είχε ανατεθή. Η μητέρα του ετοίμαζε τα «πρόσφορα» για την εκκλησία.

Στα 23 χρόνια της διακονίας του στη Vronda εσήκωσε συνειδητά το σταυρό της ιερωσύνης προσφέροντας όλες του τις δυνάμεις: την αγάπη στους χωρικούς ενορίτες του, την εκτίμηση στους συναδέλφους του ιερείς. Έκρουε την πόρτα κάθε ψυχής για να την οδήγηση στο Θεό. Περνούσε ολόκληρες νύχτες για να ετοιμάση τα κηρύγματά του, μελετούσε τα έργα των Πατέρων της Εκκλησίας για να εξασφάλιση τον καταρτισμό του ποιμνίου του.

Οι διοικητικές αρχές αναγνώρισαν το έργο του και του εξέφρασαν με διαφόρους τρόπους την εκτίμησή τους. Επήρε διάφορες διακρίσεις και το 1911 δέχτηκε από την Αγία Σύνοδο τον επιστήθιο σταυρό.

Η φτώχεια της επαρχίας του υπεχρέωνε τον π. Αλέξιο να εργάζεται χειρωνακτικά στους αγρούς -σπορά, καλλιέργεια κλπ.- ταυτόχρονα με τα ιερατικά του καθήκοντα.

Αυτή η ζωή συνεχίσθηκε μέχρι το 1917. Τότε τον συνέλαβαν και ωμολόγησε την πίστη του ενώπιον των διωκτών του. Φυλακίσθηκε, υπέστη ατιμώσεις και τέλος σκληρά σωματικά βασανιστήρια. Του έσπασαν τα χέρια και τα πόδια και ένα βίαιο κτύπημα στο πρόσωπο του κατέστρεψε το προσωπικό νεύρο. Τέλος καταδικάσθηκε σε θάνατο, αλλά η κόρη του προσφέρθηκε ως όμηρος και έτσι αποφυλακίσθηκε. Το πρόσωπό του διατήρησε για πάντα τα σημάδια του βασανισμού και το ένα του μάτι έμενε σχεδόν ανοικτό. Εν τούτοις, το 1919, μέσα στη γενική αναταραχή κατώρθωσε να διαφυγή με την οικογένειά του στην Εσθονία.

Εργάσθηκε σκληρά στα ορυχεία σχιστολίθου για να επιβίωση αυτός και η οικογένειά του. Και σαν απλός εργάτης όμως δεν λησμονούσε ότι ήταν ιερωμένος και τελούσε τη Θεία Λειτουργία σ’ ένα κοντινό χωριό.

Το 1923 οι ορθόδοξες αρχές της Εσθονίας τον διώρισαν «υπεράριθμο» ιερέα σε μια πολύ αξιόλογη ενορία. Τα δέκα χρόνια πού πέρασε στην Εσθονία ήταν εξαιρετικά δύσκολα. Η εργασία ξεπερνούσε τις δυνάμεις του και ζούσε σε μεγάλη φτώχεια. Η σύζυγός του πέθανε ύστερα από σοβαρή ασθένεια.

Ο π. Αλέξιος εζήτησε από το Μητροπολίτη Ευλόγιο να τον μετάθεση στο Παρίσι,

όπου έφθασε με την οικογένειά του και τοποθετήθηκε στη μικρή πόλη Ugine. Οι υλικές συνθήκες της ζωής του βελτιώθηκαν, αλλά ο Κύριος επέτρεψε μεγάλες ηθικές δοκιμασίες. Δεν εξετίμησαν όλοι τη μεγάλη του ταπείνωση και την αληθινή χριστιανική πραότητα. Τον συκοφάντησαν στο Μητροπολίτη. Ο π. Αλέξιος υπέμεινε προσευχόμενος. Η σωματική του υγεία χειροτέρευε συνεχώς. Τα πληγωμένα του μέλη τον έκαναν να υποφέρη πολύ και τελικά εκδηλώθηκε καθολικός καρκίνος. Χειρουργήθηκε επειγόντως, χωρίς όμως καμιά βελτίωση.

Διατήρησε την πνευματική του διαύγεια μέχρι τέλους, προσευχόμενος αδιαλείπτως και κοινωνών τακτικά των Αχράντων Μυστηρίων.

Ζητούσε συγγνώμη από όλους όσους εγνώρισε και θεωρούσε τον εαυτό του υπεύθυνο για όσα είχε υποστή. Με δάκρυα παρακαλούσε τον Κύριο να τον δεχτή στη Βασιλεία Του, όχι εξ αιτίας των αρετών του, αλλά διά το «έλεός Του».

Όσοι ήσαν κοντά του την παραμονή του θανάτου του, διηγούνται ότι έψαλλε όλη τη νύχτα με δυνατή φωνή, και το πρωΐ, διακριτικά, παρέδωσε το πνεύμα (22 Αυγούστου 1934).

Πηγή: Περιοδικό «Ανάπλασις» 1992, σ. 118-119
Αναδημοσίευση από: Σόλωνος Γ. Νινίκα, Θεολόγου – τ. Γενικού Επιθεωρητού Μ.Ε., Οι νέοι Μάρτυρες της Ρωσικής Εκκλησίας (1917-1987), § Αλέξιος Μεντβέντκωφ· ένας άγιος ιερεύς, Αθήνα 1994